

ISTEN KARDJA

A Kárpátok-övezte, új hazában úgy érezték magukat a hunok, mintha Úr-Isten kimondottan az ő számukra teremtette volna azt a gyönyörű országot. Az erdők tele voltak vaddal, a folyók hallal. Édes fű nőtt a termékeny lapályon, bőven volt legelő a jószág számára.

Bendegúz halála után elsősülött fia, a bölcs és szelíd Buda lett a hun nemzet vezére. Uralkodása alatt békésen telt az idő. Csupán a tábortüzek mellett énekeltek az igricek hősi dalokat hajdani csatákról.

De mint mindig, a fiatal harcosok egy idő múlva beleuntak a békés életmódba. Csatak izgalmát kívánta a vérük. Túl a Dunán még mindig rómaiaké volt a föld, s a fiatal harcosok nyugtalanul várták, hogy mikor mérhetik össze erejüket újra a római légiókkal.

De Buda gondosan őrködött a békén. Palotát építtetett magának római mintára, s egyetlen szenvedélye a vadászat volt. Még az éjszaka sötétjében bekerítettett harcosaival egy jókora darab erdőt, s napkeltekor, kürtszó jelére megindult a hajtás, kikergetve barlangjából a medvét, bűvőhelyéről a szarvast. Vadkan, hiúz, farkas nem menekülhetett a vadászok nyilai elől.

Egy ilyen vadászat alkalmával történt, hogy egy nyilaktól sebzett, hatalmas vadkan Budára támadt. Úgy vitte haza kísérete, halva, Dunaparti pompás palotájába a vezért.

Hamuval mázolták be arcukat a nemzetségfők és gyászolták Budát negyven napig, ősi szokás szerint. De gyászuk nem volt igazi. Fegyverkovácsok már készítették a nyílhegyeket, élesítették a kardokat, csákányokat, harcosok ökörbőr-páncéljukat javígtatták és szállásról szállásra járt a szó: ki lesz az új vezér? Attila?

– Minek háborúzni? – mondogatták az óvatos vének. – Róma küldi az aranyat, s mindenünk megvan, amit szemünk-szánk megkíván!

De a fiatalok unták már a békés életet, s csatázni akartak.

A negyvennapos gyászidő letelt, s Budát eltemették fejedelmi pompával, ahol ma Buda városa áll. Összegyűltek a nemzetségek fejei, hogy új vezért válasszanak a nemzet élire. Szokás szerint, ha senkinek nem volt kifogása ellene, Atilán volt az uralkodás sora. De ha valakinek is aggályai voltak, a többség szava döntött.

A nemzetségfők még mindig a tanácstűz körül ültek széles körben és vitatkoztak, amikor egyszerre csak habzó lovon egy pásztorgyerek nyargalt be közéjük.

– Ostort a tiszteletlen fickónak! – mordultak föl a tanácskozók, de a pásztorfiú izgatott hangja túlkiabálta a szavukat.

– Urak! Hunok vezérei! Égő kard! Égő kard hullott alá az égből!

Attila fölkelte helyéről, kezének egyetlen mozdulatával lecsöndesítette a tömeget, majd odalépett a reszkető inú, izzadt lóhoz, s leemelte róla a fiút.

– Beszélj, fiam – mondta –, s hangosan, hogy mindenki megértsen.

– Új legelőhelyre tereltem a jószágot tegnap – mondta izgatottan a gyerek –, s az éjszaka folyamán tüzet láttunk aláhullani az égből, nem csupán én, de a többiek is mind. Azt gondoltuk, istennyila volt. De ma reggel látom ám, hogy sánta az egyik üsző, s ahogy megnézem jobban, bizony mély vágásból csorog a vére. Nézek körül a legelőn, hogy mibe is vághatta meg magát, s hát a felkelő nap fényében csak látom, hogy valami lángol a fű között. Odamegyek, s hát Uram bocsá', egy kard vagyon

ott, félig a földbe fúródva, ahogy egyenest aláesett az égből, s csak úgy szórja a lángot!

– Nyergeljétek a lovamat – szólta Attila a kísérete felé –, s te, gyerek, mutasd meg a helyet, ahol a kardot láttad!

Lóra ültek a nemzetségfők is mind, s élükön Atillával, Attila nyergében a pásztorgyerekek kinyargaltak a nyugati legelőre. Hamarosan láthatták is már a keskeny, kék füstoszlopot fölfelé emelkedni a mező közepéből. Mikor odaértek, utolsót lobbant szikrázva a láng, s íme, ott a szemük előtt egy kard izzó, csillogó hegye meredt ki a legelő földjéből. Attila leszállt a lováról, s fővegét levéve, mintha csak szent földre lépett volna, közelebb ment a különös kardhoz. Majd föléje hajolva, óvatosan megérintette a kezével. S abban a szent pillantásban a kard kiugrott a földből, saját magától s egyenesen Attila markába szökött. Olyan csodálatosan szép kard volt, amilyent emberi kéz nem is készíthetett volna. Szikrázva csillogott a pengéje, s markolatán ott ragyogott Nimród király ősi szent jelvénye, a nap.

Döbbenet moraja ment végig a nemzetségfők sokaságán. S míg valamennyien rendre levették a fővegüket, a táltos ég felé emelte karjait, s a hangja remegett, amikor mondta:

– Jelet küldött az Úr! Kardot adott Attila kezébe! Dicsőség és tisztelet adassék Atillának, az Úr választottjának, a világ urának! Az Úr áldása Atillán legyen!

– Éljen Attila, minden hunok uralkodója, Isten ostora! – kiáltotta a tömeg.

– Világhódító Isten kardjának birtokosa, Attila, vezess!

– Világhódító Attila, vezess! – harsogta a visszhang, amerre csak hun sátrak álltak, hun tüzek égtek. – Attila, vezess!
